

% van het
als samen
aufgabe

ert de ver

t de vijan

ag en ge-

t worden

ung

st

MID - TIJDSCHRIFT

LUB 501593

MID-TIJDSCRIFT

uitgave Sectie G2-HKKL

juli 1965

4e jaargang - nummer 2

Redactie: Luitenant-Kolonel E.Th. Poppe
Luitenant-Kolonel D.B.W. van Ardenne
Majoor A.J. Macville

Adres: SCHOOL MILITAIRE INLICHTINGDIENST
Oranje Nassaukazerne
Harderwijk
telefoon: 03410-2741

.....

Het MID-Tijdschrift wordt functioneel gedistribueerd. De exemplaren behoren op de Sectie 2 aanwezig te zijn en dienen dus bij overplaatsing aan de opvolger te worden overgegeven.

.....

INHOUD

	Blz.
De Sovjet maarschalken winnen de strijd	1
De politieke en strategische betekenis van Cuba voor het Caraibische gebied - deel I	3
Communisme - deel V	10
Sovjet taktiek en techniek	16
Het verzamelen van gegevens bij brigade en bataljon - deel II	17
Het terrein en de begaanbaarheid daarvan voor tanks	22
Invloed van het terrein op het gebruik van tanks	23
Prisoner of war in retrospect - I	24
Army counterintelligence operations	26
Uit de tijdschriften	29

DE SOVJET MAARSCHALKEN WINNEN DE STRIJD

Jarenlang is er een strijd gevoerd tussen KRUSHCHEV en de Sovjet Maarschal-
ken.

KRUSHCHEV wilde de sterkte der strijdkrachten aanzienlijk reduceren. Hij wilde de raketstrijdkrachten ten koste van de overige krijgsmachtdelen voorop stellen. Hij stelde de tank als een verouderd wapen voor en zag geen toekomst meer in vliegtuigen. De Marine had volgens hem alleen behoefte aan onderzeeërs.

De maarschalcken zagen hierin een ernstige verstoring van de krachtverhouding met het westen. Zij publiceerden in de Rode Ster openlijk hun bezwaren. K. wilde dit de maarschalcken weer laten terugnemen, die op hun beurt steun zochten bij K's politieke mede regeerders.

K. opende het offensief met een nieuw economisch plan op lange termijn, waarin de zware industrie ten behoeve van de consumptiegoederen zou worden verminderd. Kort daarop werd K. gedwongen heen te gaan. Dit is natuurlijk niet alleen te danken aan de oppositie van de maarschalcken.

Laten we de strijd nog eens even onder de loupe nemen.

K. gaf in januari 1960 zijn strategische visie. De Sovjet Luchtmacht en Marine hebben hun belang verloren. Zij dienen te worden vervangen door andere middelen. De Luchtmacht vrijwel geheel door raketten. Bij de Marine zijn onderzeeërs van belang, maar oppervlakte schepen spelen geen rol meer. Sedert 1955 waren de strijdkrachten met $\pm 30\%$ verminderd. Een verdere reductie met 1.200.000 man was volgens K. noodzakelijk. Hiermede zou de totale sterkte dalen tot 2.423.000 d.w.z. 50% van die in 1955. Hij verklaarde dat alleen de vuurkracht belangrijk was en niet meer de personeelssterkte.

In de volgende 3 jaar komt er echter mede door de oppositie van de maarschalcken weinig terecht van K's plan. De luchtmacht zag men opleven en de marine kreeg nieuwe schepen. De personeelreduktie werd gestopt onder motief dat de USA een aanval in de zin had.

De USA ging in deze periode over van de strategie van de "massive retaliation" op die van de "flexible response". Hierin werd dus meer aandacht besteed aan de conventionele strijdkrachten.

Indien K. deze wijziging zou beantwoorden met een soortgelijke Sovjet visie, dan speelde hij de maarschalcken in de kaart. Hij bleef het dus houden op de tevens goedkopere "nuclear deterrent". Ook al heeft Rusland meer personeel in de strijdkrachten dan de USA, de maarschalcken hielden rekening met het feit dat "de geallieerden betere partners zouden zijn dan de satellieten (vide Hongarije en Polen 1956)" waardoor de verhouding nog gunstiger voor het Westen wordt.

Mogelijk dat K. met het plaatsen van raketten op Cuba gedacht heeft een goedkoop evenwicht te kunnen verkrijgen, doch de USA liet zich niet intimideren.

In februari 1963 moest K. noodgedwongen weer terugkomen van de "boter voor kanonnen" plannen. Tevens werd gezocht naar een compromis met China en een verkoeling met Joegoslavië. Ook werd gevormd een nieuw Committee van Nationale Economie onder USTINOV, de czaar van de Russische zware industrie.

Even kwam er nog een oplossing van K's oude plannen o.a. zichtbaar in de tekening van de "nuclear test ban treaty" in augustus 1963. Het zoeken naar een compromis met China werd opgeheven. KOSLOV de enige man die druk op K. had kunnen uitoefenen werd door ziekte uitgeschakeld en het leek of K. weer vrij spel had.

Na het tekenen van de "Nuclear test Ban" kwamen de maarschalcken echter in het geweer. Maarschalk MALINOVSKI liet op de Dag der Marine een dagorder uitkomen waarin o.a. was vermeld dat het gevaar van de imperialisten groter was dan K. suggereerde. Getracht werd het uit de pers te houden of te wijzigen, maar het werd toch gepubliceerd.

De Rode Ster zweeg in alle talen over de door K. zo belangrijk geachte "Test Ban". In dit blad verschenen echter wel artikelen o.a. van de hand van de

zo bekende Maarschalk SOKOLOVSKI, die in 1960 zijn functie als Chef Staf was kwijtgeraakt daar hij vermoedelijk niet akkoord ging met K's ideeën. Ook Generaal-Majoor CHEREDNICHENKO, C.S., bracht een artikel uit. De schrijvers stellen o.a. dat hun ideeën wel of niet samenvallen met die van andere kameraden. Zij stellen dat conventionele middelen zullen worden gebruikt, zelfs in een kernwapenoorlog en dat opdrachten vaak zullen moeten worden uitgevoerd alleen met conventionele middelen. Al kan een oorlog eindigen na de kernwapeninzet; het is zeer goed mogelijk dat de oorlog daarna doorgaat. Zij geven toe dat een thermo-nucleaire oorlog niet lang zal duren, maar stellen dat een oorlog geen thermo-nucleaire oorlog behoeft te zijn. Zij benadrukken dat daarom de voorbereidingen voor een langdurige oorlog niet mogen worden verwaarloosd.

K. antwoordde met het bekendmaken van een nieuw verschrikkelijk wapen, maar noch het Westen noch de maarschalken kwamen onder de indruk. K. ging ook in de aanval tegen het belang van de tank op het slagveld. Hij verklaarde al het geld in tanks gestoken gelijk aan geld weggooien, daar de tanks toch ten prooi zouden vallen aan antitankwapens.

Maarschalk PALUBOYAROV, Commandant van de Pantserstroepen, reageerde hierop door op de Dag van de Pantserstroepen nogmaals aan te geven dat tanks in staat zijn het effect van kernwapens te weerstaan en snelle militaire operaties in grote diepte kunnen uitvoeren. Ook Generaal ZHDANOV (omgekomen in het Belgrado vliegtuigongeluk) stelde in de Rode Ster, dat tankeenheden in staat waren hun gevechtswaarde onder alle omstandigheden te behouden.

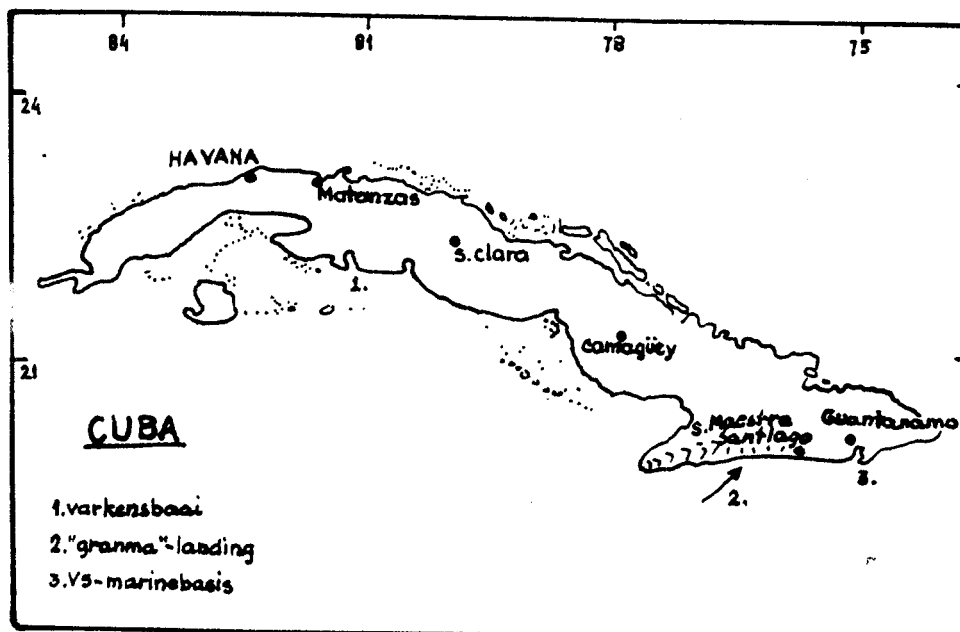
Het heeft er alles van weg dat mede door andere oorzaken, ook de strijd met de maarschalken K's ondergang heeft teweeggebracht en zo is de sterkte van de Sovjet strijdkrachten nog steeds:

Leger	2.200.000	man
Luchtmacht	190	zware bommenwerpers
	1.000	mb bommenwerpers
	6.000	taktische jagers
Raketten	180-200	ICBM
	700-750	IRBM en MRBM
Marine	400	Onderzeeërs
	30	Onderzeeërs met kernaandrijving
	20	Kruisers (2 met raketten)
	105	Torpedojagers (15 met raketten)

.....

DE POLITIEKE EN STRATEGISCHE BETEKENIS VAN CUBA
VOOR HET CARAÏBISCHE GEBIED - deel I

door H.G.D. Eysink Smeets, Luitenant ter Zee der Eerste Klasse
overgenomen uit Marineblad nr 6 van augustus 1964

I. INLEIDING

a. Nadere beschouwing van de titel

Indien men vóór 1959 de titel van deze studie zou hebben gelezen, zou bij het zien van het woordje "Cuba" waarschijnlijk het beeld voor ogen zijn gekomen van een betrekkelijk klein eiland in de Caraïbische zee, bekend om zijn suikerproduktie. Leest men thans echter diezelfde titel, dan heeft het woordje "Cuba" een vlammeende en dreigende betekenis gekregen. Nu slaat het niet langer op een klein onderontwikkeld suikereiland, doch duidt het op een wereldprobleem van de eerste orde. Nu geeft de titel aan, dat een antwoord wordt gezocht op de vraag:

"Wat is de politieke en strategische betekenis van de cubaanse revolutie en de daarop gevolgde vestiging van een communistisch regime op Cuba voor het Caraïbische gebied?"

Uit deze vraagstelling volgt onmiddellijk de hoofddeling van deze studie, te weten:

1. De ontwikkeling van Cuba tot zijn huidige status;
2. Een beschouwing van de momentele toestanden in het Caraïbische gebied.
3. Conclusies over de politieke en strategische betekenis van Cuba in het Caraïbische gebied.

Alvorens echter deze onderwerpen apart te gaan bespreken is het goed enige aandacht te wijden aan problemen, die gemeen zijn aan geheel Latijns-Amerika.

b. Latijns-Amerikaanse facetten

Nadat in het begin van de 16e eeuw de navolgers van Columbus zich vanuit het Caraïbische gebied over geheel Centraal- en Zuid-Amerika hadden verspreid, vormden gedurende 3 eeuwen de Spanjaarden en Portugezen enerzijds en de Indianen anderzijds de twee polen van de Latijns-Amerikaanse samenleving. De Iberische talen en cultuur penetreerden het gehele leven, hetgeen thans nog een sterk bindende faktor is tussen de diverse staten.

Drie eeuwen hield deze heerschappij stand, tot Simon Bolívar hieraan een einde maakte tussen 1819 en 1825. Hij bevrijdde geheel Zuid-Amerika, doch daarbij gelukte het hem niet naar het voorbeeld van Noord-Amerika een Republiek der Verenigde Staten van Zuid-Amerika tot stand te brengen.

In het Caraïbische gebied behielden Europese en Noord-Amerikaanse invloeden tot op de huidige dag hun gelding, zeer tot ongenoegen van de Zuid-Amerikaanse staten. Het is een mengkroes van mensen, die als kolonist, gecontracteerd arbeider of slaaf uit alle delen van de wereld zijn aangevoerd. Dit heeft onderling grote verschillen in cultuur, taal en beschaving ten gevolge gehad.

Desondanks hebben op het westelijk halfmond de gebieden bezuiden de VSA veel met elkaar gemeen. Op de eerste plaats voelt men zich sterk verwaarloosd door de wereld. Daar kan alle steun van de VSA niets aan veranderen. Integendeel! Hoewel men wel opziet tegen alle kennis en macht der VSA, onderschat men uit overgeërfde Spaanse trots niet het feit zelf afkomstig te zijn uit gebieden, waar Iberische cultuur al lang beschaving had gevestigd vóór de VSA nog zelfs bestonden.

Op sociaal-economisch terrein heersen er schrille tegenstellingen. De grootste vloek van Latijns-Amerika is het grootgrondbezit. Dit dateert deels uit de tijd der onderkoningen, doch ook daarna zijn zeer grote landmonopolies (latifundia) ontstaan door handige grondopkopers. Kleine zelfstandige boeren zijn een zeldzaamheid. Daarenboven zijn de meeste landen afhankelijk van een agrarische monocultuur. 1)

Mislukkingen van de oogst of prijsdalingen op de wereldmarkt hebben dan ook direct fatale gevolgen.

Latijns-Amerika is rijk aan velerlei soorten mineralen, zoals olie, lood, tin, koper, bauxiet, e.d. De winning hiervan viel in de meeste gevallen in handen van enkelingen, waarbij de VSA door hun vermogen tot investeren een vooraanstaande plaats innamen.

Gemiddeld verdubbelt de bevolking iedere 25 jaren. Uitbreiding van de monocultuur heeft geen zin, zodat een sterke urbanisatie plaats vindt. Om al deze mensen te onderhouden zou industrialisatie moeten worden gestimuleerd, waarbij voor fondsen wordt teruggevallen op buitenlandse, lees VSA-hulp.

Tengevolge van de beschreven toestanden is het verschil tussen arm en rijk onvoorstelbaar groot. Het leven wordt volledig beheerst door een kleine élite, die zelf, of via een buitenlandse onderneming, beschikt over alle handel, land en banken. Er is een betrekkelijk kleine middenklasse, die te groot is voor wat betreft "witteboordendragers" en te klein voor wat betreft handwerkslieden en technici. Hierdoor hebben zij geen enkele politieke invloed. De arbeiders verenigen hun macht steeds meer in vakbonden.

De Universiteiten nemen in het politieke leven een belangrijke plaats in. De massa ziet hoog op tegen de studenten, zodat politieke partijen hen graag gebruiken om eisen te stellen, die deze partijen uit beleidsoverwegingen niet zelf naar voren kunnen brengen of voor het verwekken van relletjes.

1) José Martí (zie noot 5) schreef reeds in 1883: "Een volk begaat zelfmoord op de dag, waarop het zijn bestaan baseert op één enkele oogst".

Hoewel het aantal dictatoren afneemt, is er in de meeste landen nog geen passend politiek systeem gevonden om een stabiel politiek leven te garanderen. Hoge officieren van de strijdkrachten en doctores zijn de twee machtigste groepen, die het bestuur vormen. De doctores beschikken over een grote algemene ontwikkeling, maar hebben over het algemeen weinig begrip voor het alledaagse leven met zijn moeilijkheden. Zij zijn de idealisten ten aanzien van de toekomst van hun land.

De officieren komen doorgaans uit eenvoudiger kringen voort en zijn minder ontwikkeld. Daarentegen kennen zij het land en de bevolking goed, zijn energiek, slim, doorzettend en steeds er op uit de macht in handen te krijgen. Met hun strijdkrachten zijn zij meestentijds de bewakers van de democratie tegen het communisme. De Rooms-Katholieke Kerk is dé kerk in Latijns-Amerika, is een verzet tegen alles dat verband houdt met de VSA. De orde en welvaart van dit land tegenover de chaos en armoede in het eigen land steekt. Daarenboven wordt men geprikkeld door het bewustzijn voor het voortbestaan van de natie afhankelijk te zijn van technische en financiële steun op alle gebieden. Dit heeft ten gevolge, dat de VSA bijna geen goed meer kunnen doen. Heel, heel langzaam komt er een verandering ten goede in beweging. Men zal daarbij moeten trachten contact te krijgen met de intellectuele middengroep. Daarvan is de sociale revolutie verwachtbaar, waarbij deze groep zal samenwerken met het leger. Gelukt dat niet, dan ontstaat steeds meer kans op een communistische revolutie, gesteund door door communisten geïnfiltreerde vakverenigingen, waarbij het huidige Cuba zeker een actieve rol zal spelen.

II. DE ONTWIKKELING VAN CUBA TOT ZIJN HUIDIGE STATUS

a. Land en volk

Columbus ontdekte Cuba op zondag 28 oktober 1492. Hij noemde het "het mooiste land, ooit door mensenogen aanschouwd". Het land is inderdaad rijk en mooi. Het klimaat is subtropisch met een hoge vochtigheid. Vorst komt er nooit, wel somtijds hevige droogte.

De grond is zeer vruchtbaar. De helft is bouwland, een ander groot deel grasland ten behoeve van veeteelt. 2/5 van het land bestaat uit heuvels, waarvan de hoogsten zijn de Sierra Maestra in de provincie Oriente.

Rondom de uitgebreide kustlijn (3500 km) met zijn vele welbeschermde baaien zijn uitstekende viswateren.

Het eiland is rijk aan bodemschatten. Kolen ontbreken, olie is er weinig, doch daartegenover staan grote hoeveelheden ijzer, nikkel, chroom, mangaan en koper.

In 1961 omvatte de bevolking 6.800.000 zielen, als volgt verdeeld:

- 72 % blanken van Oud Spaanse afkomst
- 14 % Mulatten (Pardos)
- 12 % Negers (Morenos)
- ± 1 % Chinezen 2)

De officiële taal is Spaans; de meest voorkomende godsdienst is het Rooms-Katholicisme.

b. De koloniale geschiedenis

Behoudens een zeer korte onderbreking 3) hebben de Spanjaarden over Cuba de macht gevoerd tot 1898.

2) Deze zijn na de slaventijd als plantagearbeiders aangevoerd.

3) 1762 De Engelsen veroveren het eiland gedeeltelijk; 1763 de Spanjaarden krijgen deze gebieden terug in ruil voor Florida.

Gedurende de 19e eeuw hadden de Cubanen reeds in herhaalde opstanden doen blijken van hun ongenoegen over deze overheersing. Ook waren de Verenigde Staten van Noord-Amerika 4) wel geïnteresseerd in Cuba met als redenen:

1. de mogelijkheid, dat een vijand de Cubaanse havens wel eens zou kunnen bezetten om van daaruit de VSA te bedreigen;
2. de handelsmogelijkheden;
3. de strategische waarde om er een basis te vestigen ter bescherming van het Panamakanaal.

In 1848 en 1852 boden de VSA aan Cuba te kopen, doch Spanje ging hier niet op in. Inmiddels namen de VS-investeringen op Cuba toe, zodat sommige Noord-Amerikaanse kringen het nuttig oordeelden de opstandige bewegingen tegen Spanje te gaan steunen.

In 1895 brak de beslissende opstand uit onder leiding van José Martí 5). Teneinde de levens van VS-burgers te beschermen, zonden de VSA USN "Maine" naar Havana. Daar werd het op 10 februari 1898 door een ontploffing vernield. Na een korte daaruit voortgekomen Spaans-Amerikaanse oorlog moest Spanje bij de vrede van Parijs 6) afstand doen van het eiland.

Een militair bestuur van de VSA bereidde Cuba voor op de zelfstandigheid, doch deze werd niet verleend, dan nadat aan de volgende voorwaarden zou zijn voldaan 7):

1. een ordelijk financieel beheer;
2. voortzetting van de door de militaire overheid aangevangen gezondheids campagnes;
3. verpachting van de vlootbasis Guantanamo;
4. verlening van de VSA van het recht te allen tijde te mogen ingrijpen in Cuba, wanneer het VS-belang zulks mocht vereisen.

Op 20 mei 1902 trad de eerste Cubaanse president in functie.

c. De eerste halve eeuw der onafhankelijkheid

Gedurende de eerste 50 jaren van de onafhankelijkheid bleef het betrekkelijk rustig op Cuba, hoewel de VS-troepen tweemaal ingrepen bij een opstandje 8) tegen de economische toestanden.

De industriebevolking in de steden leefde in redelijk goede omstandigheden, dank zij een behoorlijk ontwikkelde vakbeweging. Op het platteland, waar 43% der bevolking leefde, heerste daarentegen grote armoede. De huisvesting was erbarmelijk, terwijl gebrek aan gezondheidszorg en verkeerde voeding slachtoffers maakten. 25% van de mensen was analfabeet, 25% was ook normaliter werkloos.

De moeilijkheid lag volkomen bij de allesbeheersende monocultuur van de suiker, in handen van een klein aantal grootmachten. 9) Hout, waaraan het

- 4) Verder aan te geven als VSA, bezittelijk: VS.
- 5) Een redenaar, dichter en filosoof. Hij wordt momenteel op Cuba geëerd als de grote vrijheidsheld.
- 6) 10 december 1898.
- 7) Het voorstel-Grondwet kreeg eerst goedkeuring van de VSA na aanneming van het z.g. "Platt-amendement", waarin deze voorwaarden stonden opgenomen.
- 8) Van 1906-1909 en van 1917-1918.
- 9) in 1946

aantal boerderijen	beslaat	
	v/h totaal aantal	v/h totale land
114	minder dan 0.1 %	20.1 %
-	8 %	71.1 %
(omvattend 1-25 acres)	39 %	3.3 %

eiland rijk was, werd opgeofferd om bouwland beschikbaar te maken. Desondanks lagen grote stukken daarvan braak, wanneer dit in verband met de wereldsuikerprijs gunstig was. Voor de verbouw van voedsel was onvoldoende ruimte beschikbaar. 30% van de totale voeding moest worden ingevoerd.

Toen omstreeks 1920 de suikerprijzen sterk opliepen, werden grote winsten gemaakt. Maar in de depressie gingen veel kleinere eigenaren en banken failliet. Zij werden veelal overgenomen door de VS-instellingen 10). De algemene welvaart nam wel toe, doch het verschil tussen rijk en arm werd ook steeds groter.

In 1933 greep Sergeant Fulgencio Batista de regeringsmacht. In zijn plannen stelden de VSA wel vertrouwen, zodat zij in 1934 besloten verder af te zien van hun recht tot ingrijpen in de interne Cubaanse aangelegenheden. Hij wist een aantal liberaal-democratische presidenten aan te trekken, die achtereenvolgens een aantal sociale en economische hervormingen invoerden. Batista merkte echter op, dat de politieke élite van het eiland in de loop der jaren geen kans zag zich aanzien en moreel gezag te verwerven door de rijke bronnen van het eiland zuinig te beheren. Hij wilde het zelf beter gaan doen en stelde zich kandidaat voor de presidentsverkiezingen in 1952. Maar toen bleek, dat hij niet zou worden verkozen, greep hij de macht opnieuw en ving een straffe diktatuur aan.

d. Fidel Castro

Thans dient eerst aandacht te worden besteed aan de man, die in de verdere ontwikkeling van Cuba de hoofdrol heeft gespeeld. Fidel Castro werd geboren nabij Santiago de Cuba op 13 augustus 1926. Zijn vader Angel, een Spaanse emigrant, was eigenaar van een suikerplantage; zijn moeder was Lina Ruz Gonzales.

Als Rooms-Katholiek bezocht hij eerst de lagere school in de buurt, vervolgens de "elementary school" te Santiago en de "high school" op het Belén Jezuïetencollege te Havana. Van 1945-1950 studeerde Fidel rechten aan de Universiteit te Havana. Daar begonnen zijn politieke activiteiten. Als studentenleider bezocht hij een congres te Bogotá. Ook nam hij in 1947 deel aan een invasiepoging in de Dominicaanse Republiek met het doel President Trujillo te verdrijven.

Hij trouwde in 1948, doch scheidde weer in 1955, omdat zijn vrouw zich niet kon verenigen met zijn politieke aspiraties.

In 1950 vestigde Castro zich als advocaat te Havana, waar hij zich bij voorkeur belastte met de verdediging van de eenvoudigen.

In 1952 dong hij naar een zetel in de Congres, doch de staatsgreep van Batista maakte de verkiezingen overbodig.

e. De Cubaanse Revolutie

Tegen deze staatsgreep kwam Castro in verzet. Hij formeerde een rebellenleger van 200 man en 2 vrouwen, hoofdzakelijk studenten en afgestudeerden, en overviel op 26 juli 1953 het fort Moncada in de provincie Oriente met het doel wapens te bemachtigen. Sindsdien is dit rebellenleger bekend geworden als de "26 juli-beweging". De aanval mislukte gedeeltelijk. Fidel Castro werd

10) In VS-handen:

1896 10% der suikermolens

1914 35% der suikermolens

1926 63% der suikermolens

na 1934 geleidelijke afname door depressie in de VSA. Bovendien 90% PTT, 50% spoorwegen, 40% ruwe suikerproductie, 25% alle bankzaken.

gearresteerd, waarop zijn broer Raúl zich ook met zijn mannen overgaf. Batista zag in de aanval een aanleiding om over het gehele eiland een bloedbad aan te richten, waarbij vele duizenden, verdacht van verzet tegen zijn regime, werden ter dood gebracht.

In september 1953 werd Castro met zijn medestrijders veroordeeld tot 15 jaar gevangenisstraf. Hij verdedigde zichzelf in een zeer uitgebreid betoog, waarbij hij niet alleen alle op Cuba bestaande onrecht en wantoestanden fel aanklaagde, doch bovendien zijn inzichten ontvouwde over de politieke en sociale hervormingen, die dienden te worden ingevoerd. Hij eindigde met de woorden "de geschiedenis" zal mij vrijspreken"

In de volgende jaren had Batista veel moeite het Cubaanse volk rustig te houden; men hoopte het gunstig te stemmen door amnestie-maatregelen; en zo kwam Fidel Castro met zijn medegevangenen in mei 1955 weer op vrije voeten.

Alras weken allen uit naar Mexico om zich te gaan bekwamen in de guerilla-oorlogvoering. De beste leerling was Ernesto "Ché" Guevara, een Argentijnse dokter, die o.m. had gevochten tegen Péron in Argentinië en voor Arbenz en landhervorming in Guatemala. Intussen reisde Fidel Castro overal ter wereld rond om propaganda te maken tegen Batista en geld in te zamelen voor zijn verzetsaktie.

Om 2 december 1956 bracht een wrakkig vaartuigje de "Granma", de guerrillagroep over naar Cuba. De coördinatie mislukte, de "Granma" liep aan de grond voor de kust, de invallers werden ontdekt. Van de 82 man, die aan wal gingen, bereikten er uiteindelijk 12, waaronder Fidel en Raúl Castro en Ché Guevara, de Pico Turquino in de Sierra Maestra. Van daaruit begon de verovering van het eiland.

Castro wist de campesinos (landarbeiders) aan zich te binden door een goede behandeling. Ook de arbeidersklasse ontdekte de kans op een beter leven. Ondergronds werk bloeide op en velen voegden zich bij de strijders in de bergen.

Geprikkeld door een grootscheeps opgezette, doch gedeeltelijk mislukte algemene staking, wilde Batista medio 1958 met hulp van VS-adviseurs een definitief einde maken aan dit rebellenleger. Zijn legers vorderden echter niet terwijl hun betrouwbaarheid veel te wensen begon over te laten. In augustus 1958 gaf hij derhalve de operaties op en trok zijn troepen terug. Dit was het grote ogenblik voor Castro. Hij gaf zijn troepen opdracht uit te breken en de achtervolging in te zetten.

Omstreeks Kerstmis 1958 waren over het gehele eiland guerilla's in actie en werden er sabotagedaden gepleegd. 1 januari 1959 bezette Guevara Santa Clara, midden op Cuba. Raúl Castro bezette tegelijkertijd Guantanamo en Fidel Castro stond op een paar mijl van Santiago. Toen vluchtte Batista. Het leger gaf zich onvoorwaardelijk over.

Toen Castro op 8 januari 1959 in Havana binnentrok, werd hij bejubeld door het gehele volk als de representant van hun wrok tegen het oude regime en de oude toestanden. Van hem verwachtte men een democratisch bewind met een minimum aan staatsinmenging, verheffing van de levensstandaard en sociale rechtvaardigheid.

f. 1959: Het jaar der landhervormingen

Toch wilde Fidel Castro niet persoonlijk het bewind overnemen om alle schijn te vermijden om daarvoor de Revolutie te hebben ontketend. President werd daarom Manuel Urrutia 11), eerste minister José Miro Cardona 12). De

- 11) Een rechter die ten tijde van de aanval op fort Moncada een eervolle rol had gespeeld.
- 12) Deken van de orde van advocaten te Havana en Secretaris-Generaal van de Eenheidspartij.

regering werd volledig geformeerd uit leden van de middenklasse. Toch bleef Fidel Castro de grote kracht op de achtergrond, zodat het niet kon uitblijven, dat de regering reeds op 13 februari 1959 uiteenging om hem weer op de voorgrond te laten treden als premier.

Een goed voorbereid democratisch regeringsprogramma hadden de revolutionairen nooit uitgewerkt. Toch verwachtte het volk realisatie van alle gedane beloften. Dus trof Castro radicale maatregelen. Huren en prijzen werden drastisch verlaagd, lonen soms meer dan verdubbeld, grootse bouwprogramma's geïnitieerd. Hierdoor ontstond wrijving tussen de radicalen en de conservatieven.

Op 20 mei 1959 ondertekende Castro het meest ingrijpende besluit, de landhervormingswet. Dit schiep de gelegenheid tot grotere sociale rechtvaardigheid, maar de houding van de VSA werd hierdoor zeer ongunstig beïnvloed (13). Ook de Cubaanse maatschappelijke top en de hogere middenklasse keerden zich van de regering af. Daardoor en waarschijnlijk mede in verband met zijn bezwaren tegen de wijze, waarop de militaire tribunalen optraden tegen de politieke delinquenten, werd president Urrutia gedwongen af te treden om plaats te maken voor de aan Castro volgzaam Osvaldo Dorticós Torrado.

Politiek bleek naar buiten nog nergens, dat de revolutie een communistische zou kunnen zijn. Huberman en Sweezy (14) stelden hieromtrent: "Omdat Fidel Castro dezelfde idealen heeft als het communisme, kunnen de communisten niet anders doen dan loyaal meewerken. Daardoor worden zij geaccepteerd en gewaardeerd", en "De onderstelling van communistische infiltratie van het leiderschap is een puur verzinsel van de anti-communistische verbeelding". In werkelijkheid lagen de verhoudingen juist andersom. Doordat Castro en de zijnen zich tevoren niet hadden verdiept in de toekomstige organisatie van het landsbestuur, maakten zij nu maar al te graag gebruik van het straf georganiseerde kader van de Partido Socialista Popular, de Cubaanse Communistische Partij. Carlos Rafael Rodriguez (15) gaf dit in een gesprek met een westelijke waarnemer te Havana aldus weer: "Fidel schiep de ruïne, waarop wij (de communisten) de nieuwe Cubaanse maatschappij konden bouwen".

Uiteraard had ook dit gevolgen. Overal op het eiland traden communisten in leidende functies met passering van oude, getrouwe leden van de "26 juli-beweging". De militaire bevelhebber van Camaguey, majoor Hubert Matos, ontkende hiervan het gevaar en poogde tevergeefs Castro te waarschuwen. Als enige consequentie bleef hem over af te treden, daarin gevolgd door vele vooraanstaande leden van de "26 juli-beweging". Dit vatte Castro op als verraad. Bij de uitvaardiging van een arrestatiebevel ontstond een scheuring in de regering. Een aantal ministers nam ontslag, enkelen van hen verlieten het land, waaronder de president van de Nationale Bank.

Ultimo 1959 was de regering geheel samengesteld uit extreem-radicalen en Ché Guevara was president geworden van de Nationale Bank.

- 13) De landeigenaren mochten slechts 1000 acres als maximum zelf behouden. Gecombineerd bezit van fabrieken en land werd verboden. Compensatie voor ont-eigend land geschiedde in $4\frac{1}{2}\%$ -obligaties op de regering, looptijd 20 jaar. Als waarde van het land werd aangenomen, hetgeen de eigenaren zelf aan de belastingen hiervoor hadden opgegeven. Aangezien deze waarde altijd veel te laag werd opgegeven, sneed deze regeling dus in eigen vlees.
- 14) Zie literatuurlijst.
- 15) Communistische contactman tussen Castro en de PSP vanaf 1958. Zijn invloed op Castro wordt zeer groot geacht. Thans directeur van het Nationale Instituut voor landhervorming (INRA), dat een allesoverheersende invloed heeft ten plattelande.

COMMUNISME - DEEL V

door Kapitein STEVENS

Accumulatie van het kapitaal, de Verelendung

In de toekomstvoorspelling van Marx en Engels betreffende economie en historie bestaat een bepaalde volgorde van gebeurtenissen. Op de eerste plaats de accumulatie van kapitaal. Hun theorie is dat de ondernemers een deel van de meerwaarde in het bedrijf investeren waardoor nog meer kan worden geproduceerd. Zij zijn belust op steeds méér winst en zullen ook pogen de arbeidsproductiviteit of de hoeveelheid der produktie per man-uur op te voeren. De beste methode om dit te bereiken is het invoeren van meer en betere machines en het verbeteren der werkmethoden. Hierdoor kunnen de produkten goedkoper worden. Arbeiders worden ontslagen en er ontstaat werkeloosheid, die bovendien wordt bevorderd doordat de kleinere bedrijven zich niet kunnen veroorloven die betere machines te kopen. Deze kleinere bedrijven zullen ten onder gaan of zullen worden overgenomen door de grotere. Ook de zelfstandige handwerkslieden en boeren zullen verdwijnen. In het streven steeds meer en steeds goedkoper te produceren komt men tot overproduktie, welke men niet meer kwijt kan.

Zodra er te grote voorraden ontstaan, worden nog meer arbeiders ontslagen. Deze zijn dan als consument grotendeels uitgeschakeld, omdat zij geen geld meer hebben om de produkten te kopen. Hierbij moet worden opgemerkt, dat sociale voorzieningen zoals de werkeloosheidswet in Marx en Engels' tijd niet bestonden. De winstmarges dalen en het zal zelfs zover komen, dat de kapitalist zonder winst zal moeten laten produceren. Economische crises zullen niet kunnen uitblijven. De grote gelijksoortige bedrijven zullen fusies aangaan met elkaar teneinde de produktie en de verkoop te coördineren en tot prijsafspraken te komen.

Naarmate deze accumulatie van produktiemiddelen en kapitaal zich uitbreidt, zal de concurrentie afnemen en de grote concerns zullen monopolies gaan vormen, d.w.z. zij zullen de enigen zijn, die een bepaald produkt leveren en kunnen daarom iedere prijs vaststellen die zij willen.

De mechanisatie zal, zo meent men, twee gevolgen hebben: de werkeloosheid van een deel der arbeiders en het feit dat de arbeiders vrijwel ieder onderdeel van de produktie kunnen uitvoeren zonder dat zij daartoe vakmanschap behoeven te bezitten. Het aantal hierdoor ter beschikking komende werkkrachten, het reserve leger zoals Marx en Engels dit noemen, neemt enorm toe. Er ontstaat een zodanige concurrentie onder de werknemers, dat ze tegen een lage prijs zullen kunnen worden aangenomen.

Zowel de verslechtering van de omstandigheden waaronder het proletariaat leeft, als de omvang van dit proletariaat zullen in hoge mate toenemen. Dit noemt men de Verelendung van het proletariaat.

"Hoe groter echter dit reserve-leger in verhouding tot het actieve arbeidsleger is, des te massaler de geconsolideerde overbevolking, waarvan de ellende in omgekeerde verhouding tot hun arbeidsinspanning staat. Dit is de absolute, algemene wet der kapitalistische accumulatie". 1)

De concentratie

Het kapitaal verzamelt zich in de handen van enkelen; de eigenaars der verschillende zeer grote ondernemingen. Ook deze kunnen op hun beurt samengaan en concentraties vormen van verschillende bedrijfstukken, waardoor enkelen hun posities nog sterker maken, anderen hun positie verliezen. K. Marx zei hierover:

1) K. Marx, Het Kapitaal I, 1867.

"Het is niet meer eenvoudige, met accumulatie identieke, concentratie van produktiemiddelen en van het commando over arbeid. Het is concentratie van reeds gevormde kapitalen, opheffing van hun individuele zelfstandigheid, onteigening van kapitalist door kapitalist De monopolie-posities der overblijvenden kan hierdoor nog uitgebreider worden."

De huidige communistische doctrine zegt het volgende over "imperialisme":

"Het hoogste en laatste stadium van het kapitalisme, begonnen aan het eind van de 19e - begin 20e eeuw, (het is) het stadium van zijn verval en zijn ondergang, het tijdperk van de tot de overwinning leidende socialistische revoluties." 1)

Volgens K. Marx stond ook China aan de vooravond van de revolutie. 2)

F. Engels voorspelde de zelfstandigwording van o.a. Algerije, Egypte en de Kaapkolonie in zijn brief aan Kautsky d.d. 12-9-1882.

De houding ten opzichte van de landbouw

Van de boeren zien Marx en Engels geen grote revolutionaire initiatieven uitgaan. Het is volgens Marx "duidelijk en door de geschiedenis van alle moderne landen wel betoond, dat de landbouwende bevolking nooit een zelfstandige beweging met succes kan ondernemen. Daarvoor is ze te zeer over een groot oppervlak verspreid. Het boerendom heeft een inleidende stoot nodig van de geconcentreerde, beter voorgelichte en meer beweeglijke bevolking der steden". 3)

In de landbouw onderscheiden zij vooral, vier categorieën: die der grootgrondbezitters; die der grote en middelgrote boeren; die der kleine boeren, die zowel eigenaar als pachter kunnen zijn, en die der landarbeiders.

"Onder kleine boeren verstaan wij hier de eigenaar of pachter - voornamelijk de eerste - van een stukje land, niet groter dan hij met zijn eigen familie in de regel bebouwen kan, en niet kleiner dan dat wat de familie kan voeden". 4)

Voor zover er uitbuiting in de agrarische sektor voorkwam betrof dit de loonarbeiders in dienst van de grote boeren. Ook door het verpachten van grond werd, zo meenden zij, door de grootgrondbezitters geld ontvangen uit het werk van anderen. Ze waren het erover eens dat er een grote kans bestond, dat de kleine boeren door de verdere industriële ontwikkeling zouden ondergaan, hetgeen ook in het communistische manifest tot uitdrukking werd gebracht.

Behalve echter dat de boeren moeilijk te organiseren waren en door hun grote verspreiding in die tijd moeilijk door de propaganda konden worden bereikt, werden vele ook te conservatief geacht. In "De 18e brumaire van Lodewijk Bonaparte" (1851) zet Marx uiteen dat een gedeelte der boeren toch zijn conservatief standpunt zou kunnen verlaten en zich aan de zijde van het proletariaat stellen. Dat zouden diegenen zijn die inzagen beter dit te kunnen doen dan het toekomstige risico te lopen door het kapitalisme te verdwijnen. Zij zouden in het stedelijk proletariaat hun natuurlijke verbonden en leiders vinden. In zijn werk "Het boerenprobleem in Frankrijk en Duitsland" (1894) wijdt Engels zich geheel aan de Marxistische visie op de vraagstukken van de revolutie op het platteland, het grootgrondbezit en wat te doen in de agrarische sector na de revolutie. Zoals bekend waren Marx en Engels tegen het privé bezit der produktiemiddelen, de communistische toekomst zou slechts het gemeenschappelijk bezit hiervan kennen.

- 1) B.N. Ponomarov, Polititsjeski slovarj (politiek woordenboek), Moskwa 1958, p. 203.
- 2) K. Marx, F. Engels-politisch ökonomische Revue jan/feb 1850.
- 3) K. Marx, Duitsland aan de vooravond der revolutie (uit: Revolutie en contra-revolutie in Duitsland, 1851).
- 4) F. Engels. Het boerenprobleem in Frankrijk en Duitsland, 1894.

Volgens hem onderscheidde de kleine boer zich evenals de kleine handwerksman in die zin wezenlijk van de proletariër doordat hij in het bezit was van zijn produktiemiddelen. Hij ziet in, dat grote massa's van kleine boeren te winnen zouden zijn indien beloofd kon worden dat de pachters eigenaar zouden worden, dat de hypotheeken van de kleine eigenaars zouden worden ingelost. Dit juist is niet mogelijk want daarmee worden zij nog definitiever privé-eigenaars. Bovendien is het bij het bestaan van vele kleine percelen grond zijns inziens niet mogelijk in het groot veeteelt te beoefenen en de wetenschappelijke ontwikkelingen progressief toe te passen, terwijl hierin dan evenmin het gemeenschapskapitaal kan worden geïnvesteerd.

Oorlog en vrede

De Marxistische doctrine betreffende het proletarisch internationalisme houdt, - zie hoofdstuk III - ten nauwste verband met de visie van Marx en Engels op het verschijnsel oorlog. Ook de tijd waarin zij leefden bleef niet verschoon van oorlogen die een grote indruk op hen en hun tijdgenoten maakten, zoals de Frans-Duitse oorlog van 1870-71 (zie ook het historische overzicht na hoofdstuk II).

Het was hun mening dat, reeds voor de wereldrevolutie was voltooid, de klasse, waarop zij hun hoop hadden gevestigd en die volgens hen geen belang had bij oorlogen, n.l. de arbeidersklasse, over de gehele wereld tezamen kon en moest optreden tegen oorlogen, dat zij de plicht had de

"eenvoudige wetten van de moraal en van het recht, die de betrekkingen van privé personen moesten regelen, als de opperste wetten van het verkeer tussen de naties geldig te maken". 1)

Daarna zou het zo zijn dat "de alliantie van de arbeiders van alle landen tenslotte de oorlog zal uitroeien". 2)

"Gebeurt dit niet, dan zal de huidige verschrikkelijke oorlog slechts de voorloper zijn van nog verschrikkelijker internationale gevechten". 3)

Zodra echter de gehele wereld communistisch zou zijn, zouden er geen redenen tot - en oorzaken van oorlogen aanwezig zijn en de wereldvrede gevestigd.

De ineenstorting van het "kapitalisme", de proletarische revolutie

Alle vorengenoemde factoren leiden in de industrieel hoog ontwikkelde en leidende landen vrijwel gelijktijdig tot de instorting van het kapitalistisch wereldsysteem, terwijl de spanning in de klassetegenstellingen zo groot is geworden dat vrijwel zeker de proletarische wereldrevolutie zal uitbreken. 4)

Lokaal, in één land of gebied kan het communisme niet tot stand komen of blijven bestaan:

"Het communisme is empirisch slechts in één keer en gelijktijdig als de daad der heersende volkeren mogelijk, hetgeen eerst de universele ontwikkeling van de productiekrachten en het ermee samenhangende wereldverkeer vereist". 5)

Eerst moeten dus de omstandigheden over de gehele wereld, in ieder geval in alle

- 1) K. Marx. Inaugureel adres van de internationale arbeidersassociatie dd okt 1864.
- 2) K. Marx. Eerste adres van de generale raad dd 23 juli 1870.
- 3) K. Marx. Tweede adres van de generale raad dd 9 september 1870.
- 4) Vide F. Engels. Grundsätze des Kommunismus, 1847.
- 5) K. Marx - die Deutsche Ideologie, 1845-46.

Onder "heersende volkeren" wordt hier verstaan de volkeren van de grote, hoog ontwikkelde landen, welke in de wereld (inclusief de koloniën) de toon aangeven.

grote toonaangevende landen gelijk zijn geworden. Hiervoor is logischer wijze eerst de ontwikkeling van een wereldverkeer nodig.

Er wordt echter de nadruk op gelegd dat die revolutie pas moet komen, zodra op grondslag van wat het kapitalisme heeft gepresteerd, b.v. op het gebied van het vestigen van grote fabrieken enz., overal een werkelijk duurzame vooruitgang kan worden geboekt. Anders ontstaat er toch weer onenigheid en onderlinge strijd en daarmee een nieuwe heersende bovenlaag en weer andere sociaal onderdrukten, zouden er weer opstanden en revoluties moeten komen, kortom, men zou geen fundament hebben om van de klassetegenstellingen af te komen.

De overgang naar de communistische gemeenschap

Na de socialistische revolutie, ook wel proletarische revolutie genoemd, omdat zij door die klasse wordt uitgevoerd, treedt de "politieke heerschappij van het proletariaat" of de periode van de "dictatuur van het proletariaat" in.

Daar Marx en Engels ervan uitgaan dat het proletariaat de overgrote meerderheid van de bevolking zal uitmaken ten tijde van de revolutie 1) meent Engels met recht te kunnen zeggen dat de instelling van een democratische grondwet "direct of indirect de politieke heerschappij van het proletariaat" zal betekenen. 2)

Karl Marx noemt de "klassediktatuur van het proletariaat" het "noodzakelijk passeerpunt ter afschaffing der klasseverschillen in het algeheel". 3)

Wat moet er dan in grote lijnen gebeuren? Konsequent aan hun verdere theorie zetten zij uiteen, dat, om de produktieverhoudingen en daarmee de menselijke verhoudingen te wijzigen, de Verelendung, de vervreemding, de uitbuiting enz. te doen verdwijnen, er een aantal maatregelen noodzakelijk was. De grondslag moet wel zijn het beëindigen van het privé bezit der produktie-middelen en de grond. De revolutionaire macht moet ook op het platteland gevestigd worden, maar tegen de kleine boeren mag geen geweld gebruikt worden.

Door voorbeeld en met hulp moet hen getoond worden dat het beter is hun bezit over te hevelen in een collectief, zodanig dat tenslotte alle grond en de productiemiddelen eigendom van het gehele volk zullen zijn.

"En wij staan immers vastbesloten aan de zijde van de kleine boer, wij zullen alles wat maar enigszins toelaatbaar is doen, om zijn lot draaglijker te maken, om hem de overgang naar het collectief te vergemakkelijken, ingeval hij daartoe besluit, ja zelfs om hem, ingeval hij dit besluit nog niet kan vatten, een verlengde bedenktijd over zijn perceel mogelijk te maken".

Zij zijn er van overtuigd dat behalve de kleine boeren, in Duitsland en Frankrijk ook de grote en middelgrote boeren door de concurrentie van de kapitalistische ondernemingen en de goedkope overzeese graanproduktie zullen verdwijnen. Als symptomen daarvoor zien ze in hun tijd de groeiende verhypothecering en het verval dezer bedrijven. Ook deze boeren zouden volgens hen gaan inzien dat de Marxistische oplossing de juiste was: de samenvoeging tot collectieve bedrijven, als onderdelen van de grote nationale produktiegemeenschap.

- 1) Het is volgens hen immers juist door de kwantitatieve vermeerdering van proletariaat dat de tegenstellingen tot de revolutie leiden, welke de kwalitatieve verandering der maatschappij tot gevolg zal hebben.
- 2) F. Engels, grondslagen van het communisme (1847).
- 3) Voor overige uitlatingen van Marx en Engels over de diktatuur van het proletariaat zie: de brief van K. Marx aan Weydemeijer van 1852; voorts van K. Marx: Kritik des Gothaer Programms, de burgeroorlog in Frankrijk, april-mei 1871, zijn geschrift over de Parijse commune en van F. Engels: over het woningvraagstuk, 1872.

"Van een gewelddadige onteigening zullen wij ook hier waarschijnlijk afzien en voor het overige er op kunnen rekenen, dat de economische ontwikkeling ook deze hardere koppen voor het gezonde verstand toegankelijk zal maken".

De grootgrondbezitters daarentegen moeten worden onteigend:

"Zodra onze partij in het bezit van de staatsmacht is, moet deze de grootgrondbezitters eenvoudig onteigenen, geheel zoals de industriële fabrikanten. Of deze onteigening met of zonder vergoeding plaats vindt zal grotendeels niet van ons afhangen

Marx heeft mij - hoe vaak! - als zijn visie uitgesproken, dat wij er het goedkoopste vanaf zouden komen als we de hele bende konden uitkopen".

In de overgangsfase moet de landbouw onder controle van de "geassocieerde arbeidende producenten" komen te staan. Het valt hierbij op, dat zij niet steeds in zulke geforceerde en gewelddadige terminologie spreken en schrijven als W.I. Lenin en zijn navolgers.

In zijn "grondslagen van het communisme" spreekt Engels over de geleidelijke onteigening van de grootgrondbezitters en de kapitalistische ondernemers. In het communistische manifest wordt gesproken van het stap voor stap ontnemen van het kapitaal en de productiemiddelen aan de bourgeoisie.

Er zullen staatsfabrieken, staatslanderijen, staatsbanken, een staatstransportwezen enz. worden ingesteld. Voorts moet er een kosteloze opvoeding voor de kinderen komen en moeten de oude en ongezonde woningen en stadswijken worden afgebroken.

Wat ook interessant is, is dat in die overgangsperiode nog niet onteigende "kapitalistische" ondernemers zullen bestaan naast de staatsondernemingen. Er moet bij de staatsondernemingen een hoog loon worden betaald, zodat de privé ondernemers "genoodzaakt worden hetzelfde verhoogde loon te betalen als de staat" 2).

Marx spreekt in zijn "critiek op het Gothaer programma" over twee fasen in het communisme. In de hogere fase zal alles van het communisme gerealiseerd zijn. Het is W.I. Lenin geweest die de periode na de revolutie in drie delen scheidde: de diktatuur van het proletariaat, de socialistische en de communistische fase. Zo zou in de Sovjet-Unie eind 1936 de diktatuur van het proletariaat zijn beëindigd en de socialistische maatschappij opgericht. In de leer van het Marxisme vormt echter de periode na de proletarische revolutie veel meer één geheel met geleidelijke groei. Zij hielden voorts rekening met de mogelijkheid via een parlementaire meerderheid tot het communisme te komen. In 1872 zei Marx in Amsterdam dat zij niet ontkenden, dat er landen waren als Amerika, Engeland en misschien Holland waar de arbeiders langs vreedzame weg tot hun doel konden geraken. 3) Al zou de weg vreedzaam kunnen zijn, het principe bleef de hervorming van de maatschappij tot het communisme.

Toch legde K. Marx er de nadruk op, dat de vorming van de communistische maatschappij geen doel op zich was, doch dat het bedoeld was als heilmiddel voor de mensheid.

"Het communisme is de noodzakelijke gestalte en het werkzame principe van de naaste toekomst, doch het communisme is niet als zodanig het doel van de menselijke ontwikkeling"

In het communisme zou dan de staat als staat "afgestorven" zijn, eenvoudig omdat hij niet meer nodig was en het bestaan ervan overbodig geworden. De klas-

1) F. Engels, het boerenvraagstuk in Frankrijk en Duitsland, 1894.

2) F. Engels - Grundsätze des Kommunismus (1847).

3) K. Marx - Rede op een arbeidersbijeenkomst in Amsterdam d.d. 28 sept 1872.

setegenstellingen zouden zijn verdwenen. De produktie zou in handen zijn van de werkenden zelf. Het geheel van collectieven zou de nationale produktie regelen volgens een gemeenschappelijk plan. Het geld moet worden afgeschaft. 1) Door de andere instelling tot arbeid, die dan n.l. in plaats van middel om te leven, zelf levensbehoefte is geworden en door de volkomen gewijzigde economische en sociale verhoudingen zou het verschil zijn verdwenen tussen hand- en hoofd-arbeid, tussen rijk en arm, ontwikkeld en onontwikkeld, tussen stad en land, industrie en landbouw en tussen persoonlijk en eigen belang.

Dan zal "de maatschappij in haar vaandel schrijven: ieder naar zijn vermogens, ieder naar zijn behoeften!" 2)

De mens zou goed zijn in relatie tot de medemens, kortom God's Koninkrijk op aarde, doch zonder God, zou gevestigd zijn, daarheen geleid door de mens zelf.

LITERATUURLIJST

POLITEKONOMIE

- K. Behrens - Zur methode der politischen Okonomie (Akademie Verl) Berlin, 1952.
- P. Bigo - Marxisme et humanisme, introduction à l'oeuvre économique de Karl Marx, Paris 1954.
- K. Marx, F. Engels - Briefe über "das Kapital" (Dietz) Berlin (O), 1956.
- K. Marx, F. Engels - Het Kapitaal.
- K. Marx - Nationale economie en filosofie, 1844.
- K. Marx - De Duitse ideologie, 1845-46.
- K. Marx - De ellende der filosofie, 1847.
- K. Marx - De moraliserende kritiek en de kritische moraal, 1847.
- K. Marx - Loonarbeid en kapitaal, 1849.
- K. Marx - Kritiek der politieke economie, 1859.
- K. Marx - Theorieën over de meerwaarde, 1861-63.
- K. Marx - Loon, prijs, profijt, 1865.
- F. Engels - Konspekt über "das Kapital".
- F. Engels - Schets voor een kritiek der nationale economie, 1844.
- F. Engels - De toestand der werkende klasse in Engeland, 1845.
- F. Engels - Over het woningvraagstuk, 1872.
- F. Engels - Het boerenprobleem in Frankrijk en Duitsland, 1894.
- F. Engels - Der Ursprung der Familie, des Privateigentums und des Staats.

1) K. Marx - Nationale economie en filosofie (het Parijse manuscript), 1844.

2) K. Marx - Kritiek op het Gothaer programma, 1875.

ERRATA COMMUNISME (IV)

Blz. 4, regel 4, "wel worden verdeeld" moet zijn "wel wordt verdeeld".

Blz. 4, regel 8, "POLITIEKONOMIE" moet zijn "POLITEKONOMIE".

Blz. 9, voetnoot 3, moet worden "Grundlagen des Marxismus-Leninismus, enz".

Blz. 12, regel 7, "8-2-1063" moet zijn "8-2-1963".

.....

SOVJET TAKTIEK EN TECHNIEK

Artikelen uit "Voyenny Vestnik" 8/1964.

1. Doorschrijden van mijneenvelden

In principe zullen de eenheden zelf doorgangen in mijneenvelden moeten maken. Pioniers (genisten) worden slechts ingezet voor hindernissen met grote diepte en dichtheid, voor het ruimen van mijnen in waterhindernissen, in bosgebieden en bij meer duurzame veldversterkingen. In zulke gevallen zal een tank- of mechbataljon worden versterkt met ten hoogste één pionierpeloton.

Zijñ de hindernissen van niet te grote omvang, dan zal het pionierpeloton gedecentraliseerd bij de compagnieën worden ingezet. Wordt het peloton als eenheid ingezet, dan kan het best gewerkt worden met twee halve pelotons.

Zo'n pionierpeloton beschikt over 12 mijndetectors, 2 ontmiñingssets, 100-130 markeringstekens, 50-70 stel stokkladingen en 70-100 kg springstof. Het peloton moet beschikken over 2 BTR's (152 of 50 P) en over 2 vrachtauto's voor de uitrusting. Treedt het peloton groepsgewijs op, dan zijn per groep een BTR en een vrachtauto nodig. Bij waterhindernissen zijn bovendien 1-2 boten en markeringstekens voor water nodig.

Bij een tankbataljon moet voor ieder tankpeloton één doorgang worden gemaakt. Een pioniergroep kan dan het beste samenwerken met een tank, voorzien van een mijnenruimapparaat. Deze groep controleert de door de tank gemaakte doorgang en verbreedt deze doorgang.

Is een mijneveld volgens een bekend patroon aangelegd, dan kunnen de mijnen ook met de hand worden geruimd. Betreft het een onbekend, onregelmatig patroon, dan zullen stokkladingen worden gebruikt.

Bij waterhindernissen worden de mijnen op de oevers en die tot 1,20 m diepte in het water opgeruimd. Op de eigen oever gebruikt men hiervoor een truck met lier, op de andere oever wordt voor dit doel een handlier overgebracht.

2. Overgangen over smalle waterhindernissen

Een droge hindernis wordt zonder meer dichtgeschoven met een bulldozer. In geval wij te maken hebben met een klein riviertje is zulks alleen mogelijk indien de watertoevoer minimaal is.

Bij een rivier met een stroomsnelheid van 1.3 - 1.6 m/sec wordt een dam gelegd tot 9 à 10 m van de overzijde.

De laatste 9 à 10 m worden dan overbrugd met een tk aanvalsbrug.

Bij bovengenoemde stroomsnelheid zal de dam ± 30 min standhouden.

Deze tijd kan worden verlengd indien enige beschoeiing wordt aangelegd.

Bij stroomsnelheden van 0.1 - 0.5 m/sec kan worden volstaan met een doorlopen de dam aan te leggen met een doorlaat van 5-6 m, die door een houtconstructie wordt overbrugd.

Wanneer de dammen goed zijn aangelegd, de aan- en afvoer goed wordt geregeld en de toestand van grond en rivier enz. niet te ongunstig zijn, kunnen ± 1000 voertuigen over een dergelijke dam passeren.

.-.-.-.-.

HET VERZAMELEN VAN GEGEVENS BIJ BRIGADE EN BATALJON - DEEL II

Voorbeeld II (noot 2)

In dit voorbeeld zal worden behandeld de beweeglijk gevoerde verdediging (c.q. verdragend gevecht) in zeer bedekte gebieden zoals in W-Duitsland veel voorkomen (noot 1).

Schets 2 geeft een gebied waarin smalle corridors zijn gelegen tussen grote bossen met heuvelachtig terrein, een beek en enkele dorpen.

In dit soort terrein zal de vijand aanvankelijk trachten door te dringen in de corridors. Blijken deze door ons te worden verdedigd, dan zal de vijand trachten in de direkte omgeving een omtrekkende beweging te maken. Dat kan vrijwel uitsluitend door de bossen. Het is dus noodzakelijk deze bossen nader te bezien, wat wij in dit geval zullen doen voor mogelijke naderingen van oost naar west.

Bos I noord van de grote kunstweg heeft een ovale vorm omgeven door dorpen, paden en wegen. In het bos loopt een strook die door de combinatie van helling en bos onbegaanbaar is voor alle soorten voertuigen. Hierdoor is verplaatsing alleen mogelijk noord of zuid daarvan. In het noordelijk deel van het bos ligt een in het oog lopende veelsprong 1, in het midden is een niet zo sterk naar voren komende viersprong 2 en in het zw ligt een belangrijke viersprong 3. Vrijwel alle verkeer door het zuidelijk deel van het bos zal viersprong 2 of 3 passeren. Een omtrekking om het noorden zal veelsprong 1 passeren. Alle verplaatsingen rond en in dit bos kunnen dus worden gecontroleerd in dorpen A, B, C en D alsmede op de veelsprongen 1, 2 of 3.

Bos II ten zuiden van de grote kunstweg vertoont een ander karakter. Het bestaat uit twee delen met open delen daartussen en een grillig lopend net van paden. Controle kan hier het beste plaatsvinden in de dorpen E, F en D en de veelsprongen 4 en 5. Wanneer in dit gehele gebied een painfbat (min een cie plus een tkesk) het verdedigend gevecht beweeglijk zal moeten voeren, met het front in oostelijke richting, dan moet rekening worden gehouden met de volgende vijandelijke naderingsmogelijkheden:

- (1) Dorp A - veelsprong 1 - Dorp C: redelijk.
- (2) Noord van Dorp E - Dorp D - Dorp G: goed.
- (3) Zuid van Dorp E - Dorp D: redelijk.
- (4) Dorp F - viersprong 4 - Dorp D: redelijk tot goed.
- (5) Dorp F - veelsprong 5: matig.

Tevens dient rekening te worden gehouden met een nadering met beperkte mogelijkheden van Dorp A naar viersprong 2 en 3. Deze weg dwars door Bos I is onder meer zeer geschikt voor vijandelijke verkenningsseenheden.

Inzicht in genoemde naderingen kan men zich verschaffen:

- (a) 1e lijn: Dorpen A-B-E en F;
- (b) 2e lijn: Veelsprong 1, 2 en 3, Dorp D veelsprong 4 en 5.
- (c) 3e lijn: Dorpen C-D-veelsprong 5.

De onderstreepte plaatsen zijn van primair belang. De eenheid die waarneemt bij A kan dit tevens doen bij veelsprong 1 en Dorp C. Dit geldt ook voor de plaatsen E en D (en viersprong 4) en voor F en veelsprong 5.

De verdediging moet aanvankelijk worden gevoerd in de sector Dorpen B-E-F-D. Hier zullen de voorciën dus moeten zorgdragen voor het verkrijgen van gegevens. Hierbij dient de waarneming tenminste te worden vooruitgeschoven tot driesprong 2 km o van B en tot de SUDBACH. Gegevens/inlichtingen uit het meer oostelijk gelegen gebied zullen van de brigade moeten komen.

De as dorp A-C zal moeten worden bewaakt door een afzonderlijke groep, waarvan de sterkte moet afhangen van de vijandelijke sterkte langs deze as. De waarneming hier zal moeten worden vooruitgeschoven tot de veelsprong oost van A. Laten we nu aannemen dat de noordelijke bats vakgrens loopt van A (inb) - hpt 18 (inb) (in nw hoek van schets) en de zuidelijke bats-vakgrens van hpt 25 (inb) (in zo hoek van schets) - Dorp I (inb).

De verdediging zal achtereenvolgens worden gevoerd in de lijnen

- Dorp B-E-F
- Dorp D
- hoge terrein w van NORDBACH.

De BC besluit twee mechiën (\pm) in voorste lijn in te zetten en wel ACie noord en BCie zuid. De reserve van het tkesk (\pm) moet hpt 60 bezetten. Moet men terugvallen van de voorste lijn op de 2e lijn dan wordt deze bezet door de BCie (+), terwijl de ACie (\pm) teruggaat op de NORDBACH (minus de noord beveiliging).

De ACie zal het zwaartepunt van de verd leggen rond B en Zuid daarvan en een sterke beveiliging aanwijzen voor de as A-C (pel). De BCie zal het zwaartepunt van de verdediging leggen rond door E met een sterke beveiliging bij dorp F. Het tkesk stelt aanvankelijk een pel onder bevel van de voorciën en vormt met het esk (-) plus een mechpel de reserve. Het mortierpel is a/s. Van het tlvpel zijn alle gpn ob gesteld van de voorciën en wel twee gpn zuid en een groep noord.

Hoe zullen de opdrachten en verzoeken tot verzamelen van gegevens kunnen luiden, zoals door de S2 geformuleerd.

Voorbeeld III (noot 2)

Voor dit derde en laatste voorbeeld is weer een type landschap uit W-Duitsland genomen (schets 3-1:100.000).

Dit landschap vertoont vrij veel moerassige gebieden en beekjes die noord en zuid van een hoge rug stromen.

Het zuid-westelijke deel wordt afgesloten door een gordel van bos en moeras.

Noord van dorp M vindt men een tweetal moerassige gebieden en een bos dat belemmerend is voor voertuigen. Dit sluit aan op een soortgelijke complex in het noord-westen.

Het stroomgebied van de beken rond Q is wel hinderlijk voor beweeglijk optreden doch vormt geen uitgesproken hindernis.

Het terrein rond de plaats V is hoger dan de omgeving. Noord hiervan ligt nog een grillig moerassig gebied. Oost van V is het terrein in het algemeen goed begaanbaar, in het noorden nogal open, in het zuiden tamelijk begroeid.

Voor dit derde voorbeeld gaan we verder uit van de veronderstelling, dat een eigen brigade een aanval moet uitvoeren vanuit westelijke richting ter vermeerstering van het hoge terrein west van V en vervolgens van het hoge terrein oost van V. Daarna zal de aanval in de noordelijke richting worden voortgezet. De n vakgrens loopt o-w ten noorden van dorp R. De z vakgrens is een lijn Dorp - Dorp D (beide inbegrepen).

De voorste lijn vijand is een lijn n-z door de dorpen R en M. Eenheden van de aanvallende brigade hebben contact met deze vijand.

Het terrein geeft voor de aanval de volgende aspecten:

1. Naderingsmogelijkheden naar hoge terrein 60-75-S
 - zijn - langs as L-M-H (breed \pm 2 km)
 - langs as K-J (breed \pm 1 km)
 - langs as T-S (breed \pm 1,5 km)

2. De breedte van de assen geldt alleen voor voertuigen (zoals tks, pawvtgn en parvtgn).
3. Tegenaanvallen door de vijand zijn hierbij te verwachten uit no en zo richting, doch beide mogelijkheden zijn voor de vijand matig. Op de assen zijn mijnenvelden te verwachten.
4. De mogelijkheden tot voortzetting van de aanval zijn zuid van V het meest gunstig. Noord van V ligt een mogelijkheid die vooral gunstig wordt na overschrijden van de uitloper van het grillige moeras. Na het bereiken van het hoge terrein oost van V zijn tegenaanvallen te verwachten uit zo, no en o richting die alle gunstige aspecten voor de vijand opleveren. In dit terrein zal een beslissend gevecht zijn te verwachten.

Zodra het hoge terrein 60-75-S is vermeesterd kan het verkesk op de flanken worden ingezet. Dan kunnen de lt vltgn waarnemen tot het hoge terrein oost van V en de naderingen D-C en N-V inzien.

Veelvuldig hoort men de stelling poneren dat tijdens de aanval de S2 toch niets kan doen. Het is juist tijdens de aanval dat hij bijzonder actief moet zijn. Het wordt nu aan iedere S2 zelf overgelaten dit voorbeeld uit te werken in verzamelplan en opdrachten aan de eenheden, waarbij uitgegaan kan worden van een eenvoudig operatieplan, bijvoorbeeld:

De aanval zal over 10 uur bij dagaanbreken worden ingezet met zuid tkbat (\pm) en noord painfbat (\pm). Na vermeesteren van gebied oost van V zal aanval mogelijk na hergroepering worden voortgezet in de richting stad N met zwaartepunt zuid. Hierbij max verk op zuid en noord flank van deze aanval.

De brigade heeft de beschikking over een flight lt vltgn, een ondervraagploeg, een verkesk, twee painfbats, een tkbat, een bt pantserdoel-art, een pageniecie en een afd va.

In contact met de vijand zijn nu een painfbat (\pm), het verkesk en de bt at.

Welke inlichtingen zal de brigade C van zijn S2 willen weten? In grote lijnen kunnen we deze als volgt stellen:

1. Sterkte vijand op hoge terrein, hpt 60-75-dorp S.
2. Plaats en omvang kunstmatige hindernissen (vooral mijnenvelden).
3. Plaats en omvang vijandelijke anti-tank verdediging.
4. Plaats en sterkte vijandelijke reserves in het bijzonder rond V, omgeving D, omgeving N en noord van grillige moeras. (Zie verder de bij het terrein genoemde tegenaanvalsmogelijkheden.)

Dit is tezamen een vrij omvangrijke taak van de S2. Belangrijk hierbij zijn de beschikbare tijd en de middelen (voorlopig nog pover).

Lt vltgn kunnen vliegende boven eigen lijn bij goed zicht tot V zien (8 km). Nachtelijke patrouilles zullen het hoge terrein 60-75-S kunnen bereiken en verkennen (4 km). Indien lichte radar beschikbaar, dan zullen deze alle bewegingen kunnen waarnemen tot dit hoge terrein. Gewelddadige verkenning zal de sterkte en omvang van de voorste lijn kunnen vaststellen.

Indien tijd beschikbaar is, dan kunnen 2 of 3 krijgsgevangenen wellicht prijsgeven of in deze sektor de vijand bijvoorbeeld één dan wel twee bats heeft ingezet in voorste lijn (een zeer belangrijk gegeven dus).

Kennis van de vijand geeft ons het gegeven dat een batssteunpunt ongeveer 5 x 2 km beslaat, een cie ongeveer 1,5 x 1 km.

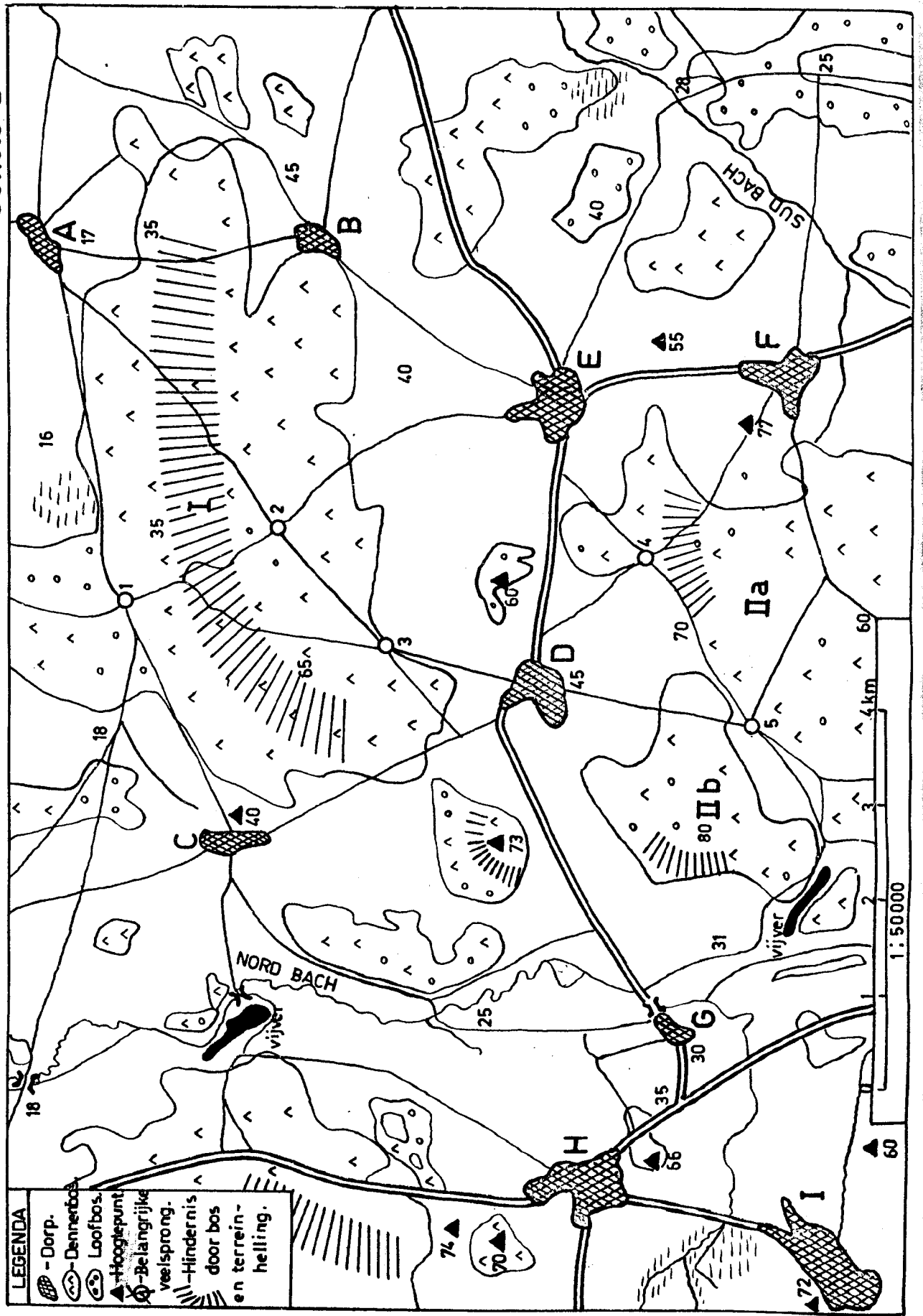
Belangrijk is te weten waar de at wapens zijn opgesteld (raketten en kanonnen) en waar de vijand zijn tanks heeft (centraal, gedecentraliseerd of een combinatie).

Veel gegevens zullen pas komen na inzet van de aanval. De vijand zal dan reageren, reserves verplaatsen, achterwaarts gaan, hardnekkig verdedigen enz. Tevens kunnen de beperkte brigademiddelen dan dieper in vijandelijk gebied gaan optreden en waarnemen.

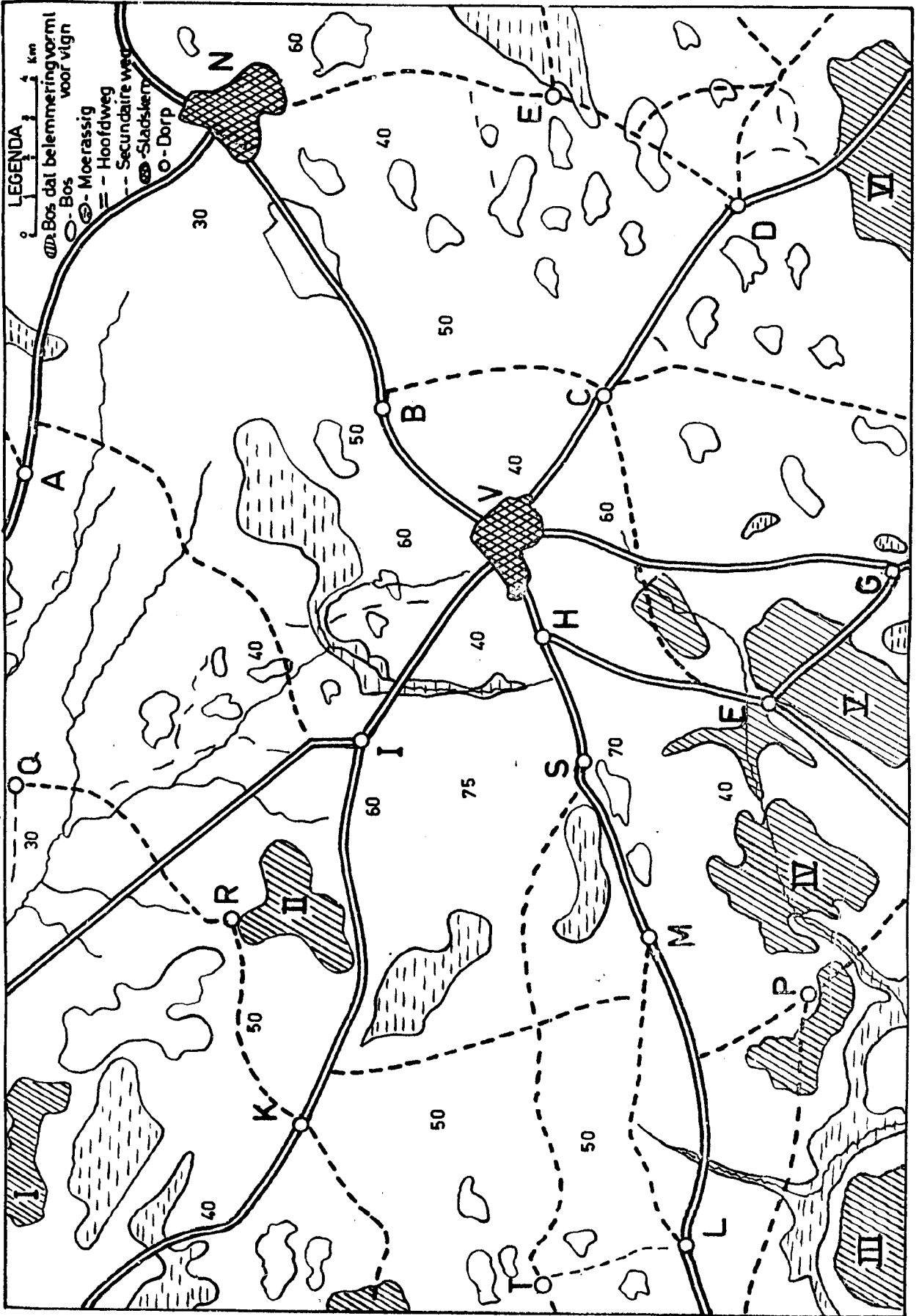
NOOT 1: Alle schetsen zijn genomen van voor W-Duitsland typerende gebieden

NOOT 2: Kleur de schetsen op zodat ze nog duidelijker worden.

Schets 2

Schets 3

LEGENDA

- ◉ Bos dat belemmering vormt voor vlg
- ◉ Bos
- Hoofdweg
- - - Secundaire weg
- ◉ Stads-kern
- ◉ Dorp

1:50000

0 1 2 3 4 km

60

HET TERREIN EN DE BEGAANBAARHEID DAARVAN VOOR TANKS

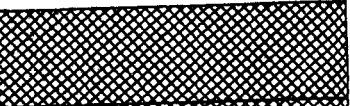
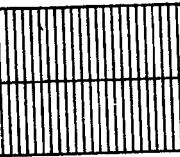
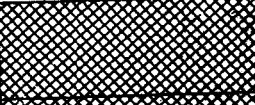
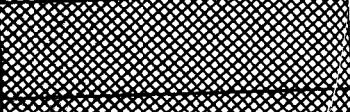

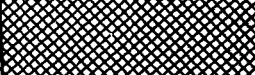

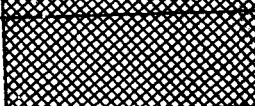
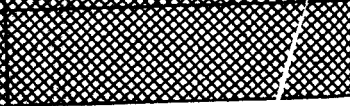
Het is vaak moeilijk te bepalen of een terreingedeelte voor tanks al dan niet moeilijk begaanbaar is. Hieronder volgen enige aanwijzingen, die als richtsnoer kunnen dienen.

HELLINGEN

Indien geen andere hindernissen voorkomen en de grond goed begaanbaar, kan een middelbare tank een helling van maximaal 45° nemen. Is de grond matig begaanbaar (klei, los zand, natte löss, enz.) dan is een helling met een veel kleiner percentage reeds een hindernis. Een drassige, modderige oever van een beek mag b.v. niet meer dan 20° zijn.

GRONDSOORTEN

In het hieronderstaande overzicht wordt een algemeen beeld gegeven van de belangrijkste grondsoorten en de begaanbaarheid daarvan in de verschillende jaargetijden.

	Zand en Kiezels	Klei die veel water opneemt	Fijn zand, gewone klei	Slecht gedraïneerde fijne zand en kleigrond	Veen, modder en andere permanent natte gronden
Zomer					
Herfst					
Winter					
Voorjaar					

			
Altijd begaanbaar	Twijfelachtig	Begaanbaar of twijfelachtig	Onbegaanbaar

Vanzelfsprekend is de hoeveelheid neerslag van grote betekenis. Tot modder stukgereden terreindelen drogen slechter dan nog in tact zijnde delen. Hierdoor blijven deze moddergedeelten langer niet of slecht begaanbaar.

Bij de meeste grondsoorten (m.u.v. grove zanden en kiezel) is de vochtigheidsgraad bepalend voor de begaanbaarheid. Hoe meer water de grondsoorten bevatten, des te slechter zijn zij begaanbaar. Bevindt zich veel water in de sloten, dan is de grond met water doordrenkt.

VEGETATIE

In Duitsland zijn de meeste boscomplexen samengesteld uit gelijksoortige bomen van dezelfde ouderdom. Dit vereenvoudigt de evaluatie. Voor een middelbare tank zijn bomen met een diameter van 8 cm of minder geen hindernis.

Enkele bomen met een diameter tot 15 cm en diepe wortels, zoals b.v. de eik kunnen nog worden omgeduwd.

Heeft een boom, zoals b.v. de den, ondiepe wortels, dan kan de diameter tot 20 cm zijn. Meerdere bomen van 15-20 cm diameter, die zijn omgeduwd, vormen echter meestal een nieuwe hindernis voor tanks.

Staan bomen vijf of meer meter uit elkaar, dan kan de tank er tussen door rijden. De Duitse bossen hebben meestal een uitgebreid stelsel van lanen en paden, die vrijwel altijd voor tanks begaanbaar zijn.

DOORWAADBAARHEID

Om beken en kleine riviertjes te doorschrijden dient men gunstige plaatsen te gebruiken. Een doorwaadbare plaats is gunstig, indien:

1. de waterdiepte niet groter is dan 1.20 m;
2. de stroomsnelheid niet groter is dan 1.50 m/sec;
3. de oevers niet hoger zijn dan 1 m of minder dan 45% in helling;
4. de oevers en bodem uit stevige grond bestaan.

Zijn de oevers modderig en los, dan mag de helling niet meer dan 20° bedragen.

VERKENNING

Verkenning in het terrein blijft altijd noodzakelijk, zo mogelijk aangevuld met proeven.

Op iedere begaanbaarheidskaart wordt gedrukt: "RECONNAISSANCE IS ESSENTIAL".

.....

INVLOED VAN HET TERREIN OP HET GEBRUIK VAN TANKS

Uit: "TRUPPENPRAXIS" nr 3-1961

A. Gunstig terrein voor tanks is:

1. enigszins golvend of aflopend terrein;
2. matig bedekt terrein met begroeiing tot manshoogte;
3. geringe bebouwing met dorpen enz.;
4. goed tot redelijk begaanbare bodemgesteldheid;
5. de in punten 1 tot en met 4 genoemde eigenschappen zijn in redelijke breedte en diepte aanwezig.

B. Ongunstig tankterrein:

1. open terrein zonder enige dekking;
2. onoverzichtelijk en sterk doorsneden terrein;
3. bergterrein, vooral met steile hellingen en dichte begroeiing;
4. bossen van enige omvang met hoge onderbegroeiing;
5. drijf- en duinzand, drassige en slecht begaanbare bodem;
6. middelmatig en dicht bebouwde dorpen en steden;
7. terrein sterk doorsneden met sloten, heggen en randen.

C. Tankhindernissen:

1. loodrechte hindernissen hoger dan 1.20 m;
2. steile hellingen (meer dan 35°);

3. bossen met dikke bomen;
4. ingravingen breder dan 3 m;
5. waterlopen van meer dan 1.50 m diepte en 3 m breedte;
6. moeras en veengebieden (voorzover niet intensief ontgonnen).

D. Het weer is van grote invloed op de inzet van tanks:

1. droogte geeft veel stofontwikkeling, op grote afstanden zichtbaar, doch verhoogt de begaanbaarheid;
2. sterke regelval kan het terrein onbegaanbaar maken (vooral leemgrond);
3. nevel bemoeilijkt de oriëntatie en het bewaren van het verband;
4. vorst kan onbegaanbaar terrein begaanbaar maken;
5. sneeuw hoger dan 50 cm bemoeilijkt de begaanbaarheid ten zeerste;
6. ijs van 40 cm kan tanks tot 30 ton dragen, 50 cm zelfs tot 50 ton.

N.B.: Neem de faktor weer in beschouwing t.o.v. de begaanbaarheid (en dus t.o.v. gebruik begaanbaarheidskaarten).

.-.-.-.-.

PRISONER OF WAR IN RETROSPECT - I

by SSgt A.G. Nichol森

Uit: Canadian Intelligence Quarterly, Vol 2, no 4, oktober 1964

INTRODUCTION

"I have followed, with great interest and concern, the baptism of your unit in the recent engagement and sincerely hope that you are still all right. Until I hear from you, I will be wondering how you fared. Your fate, along with millions of others, is in the lap of the Gods. I sincerely hope that all is well with you and that you are given the courage to stand up to the test".

So began a letter from my father dated 23 aug 42. The letter was destined never to reach me; it was returned marked "MISSING IN ACTION". I had been taken prisoner four days earlier. Ironically, my father at the time was a guard at Internment Camp 20, Gravenhurst, Ontario. This somewhat unique situation has given me some insight into the viewpoint of both the guard and the guarded.

During the 987 days that I was to remain an enforced guest of the Wehrmacht I travelled many hundreds of miles in sealed boxcars, made an 1800 mile forced march, lived in three different PW camps, changed identities with an Australian and worked 10 months in a paper factory in his stead, served on an escape committee, was court martialled and sentenced to solitary confinement in a civilian jail and made one abortive escape. These few highlights of many varied and interesting experiences taught me many things, the first and foremost being my total lack of preparedness for life as a PW.

At the time of being taken PW, I was young, in good physical condition and, I like to think, a good infantry soldier, well versed and grounded in commando-type tactics, cross country operations, map reading and use of the compass. In addition, I had, like many others, survived the recent depression, so hunger was no novelty. In what then was I unprepared?

Aside from being unprepared emotionally and psychologically I, along with most others, was sadly lacking in a knowledge of the language, geography, peoples and

conditions of the country in which I was to be held prisoner. In addition, I was a product of a highly industrialized society with its assembly lines and specialized functions (one man - one function) where little opportunity is given to the application of theoretical knowledge to practical problems.

A person may know how to do a job if given the proper tools and materials, but what if he doesn't have these things. When taken PW one is left with little more than the clothes on his back (often not even these). What do we do now for maps, compasses, protractors etc) Make them!!!

Most of us have a theoretical knowledge of such things. We know for instance that a compass is nothing more than a magnet, mounted on a pivot over a card that is divided into degrees. How do we make a magnet? How do we divide the card into degrees? How do we make a protractor? How do we obtain or make maps? These are but a few of the more basic problems that face a PW.

The solutions to these problems are so simple that, after they have been solved, one wonders why they were problems in the first place. But it is, I think, their very simplicity and the fact that we take so many things in our every day life so much for granted, that makes them so. The average PW will solve many problems through the natural process of adaptation and the pooling of knowledge and resources, but how soon - days, weeks or months? The length of time depends largely upon the prior training, power of observation, curiosity and ingenuity of the individual and upon the leadership, organization and cooperation of a group collectively.

This, the first in a series of articles of my experiences, as a PW, is an attempt in part to introduce into the mind of the reader some thought on the problems that will face a PW. I would like you, the reader, to consider problems that you might expect to encounter as a PW and what your solutions to them might be. Consider such topics as escape, evasion and survival with special thought to maps, compasses, protractors, tunnelling, identity documents, passes, civilian clothing, bedding, light, food and heat. Perhaps your considerations when compared experiences to be outlined in subsequent articles will give you some idea of how well prepared you would be for life as a PW. In any case it is my hope to show that with a little forethought and training a person who finds himself in the unfortunate position of being a PW can almost immediately after capture begin preparing and planning for escape. Failing this, he can at least make his life more bearable and help in keeping himself in good mental health. Inactivity is the bane of PW life.

In Part II of this series, entitled "Prelude to Uncertainty", I will outline events immediately prior to my capture.

(wordt vervolgd)

.....

ARMY COUNTERINTELLIGENCE OPERATIONS

Door: Major General Richard Collins

Uit: Army Information Digest

Our Army today is the largest and most powerful ever maintained by the United States during peacetime. Dynamic, flexible, and responsive, it is an Army of formidable weapons, advanced concepts, and progressive techniques unparalleled in American history. It is an Army that bears only token resemblance to those of yesteryear and, in striking contrast, no peacetime Army of the United States has ever been of more profound interest to foreign governments.

The espionage effort directed against the United States Army today is the most intensive in our Nation's history.

In one fashion or another, the intelligence systems of every hostile power in the world are targeted against our country's military might. Hostile intelligence is an insidious, two-headed effort, aimed at obtaining information about every detail of our military power, and dedicated to destroying the United States soldier's effectiveness and will to fight. Running the gamut from espionage to subversion and sabotage, it is an around-the-clock campaign that requires a far-reaching program of counterintelligence to neutralize its effects.

Counterintelligence denies information to the enemy, increases security and aids in achieving surprise. It covers a broad spectrum of defensive measures, ranging in scope from individual efforts at concealment to the complexities of highly sophisticated counterespionage operations. Counterintelligence is a responsibility of command and is achieved by the combined efforts of all members of the United States Army.

COUNTER-INTELLIGENCE operations fall into two main areas - general and technical. The general operational area includes the day-to-day activities common to all members of the United States Army, such as secrecy, discipline, security of classified documents and material, movement control, censorship, camouflage, and the use of concealment. These actions, normally the responsibilities of the commander, are functions commonly understood and performed by the ordinary soldier.

The second area is concerned with specialized functions performed by members of the Intelligence Corps. Technical counterintelligence operations support and supplement normal day-to-day counterintelligence activities. They constitute that phase of intelligence activity devoted to detecting and destroying the effectiveness of inimical foreign intelligence.

Counterintelligence operations vary with the military or world situation and the needs of a particular command or theater of military operations. During open hostilities or periods of occupation duty, counterintelligence operations will encompass not only military security but civil security of indigenous populations. Civil security operations include censorship and the use of port, frontier, and travel controls.

During times of peace, such activities as camouflage, censorship, civil security, and port, frontier, and travel security are training requirements.

It is during these same times of peace, however, that specialized counterintelligence operations are most urgently needed. The conduct of such operations within the Army establishment is assigned to carefully selected members of the Army Intelligence Corps who are specially trained in counterintelligence investigative techniques and countermeasures.

Members of the Corps investigate the many thousands of persons who must be cleared for duties with the myriad classified projects inherent to a large powerful, modern Army. This counterintelligence operations - known as the Personnel Security Investigation - is probably the one with which members of the Army are

most familiar. The scope of such an investigation varies with the age, citizenship and prospective duties of the person involved.

The investigation of a young person who has resided all his life in a small town may be quite simple, while the investigation of an older individual who has lived and worked in many places may be far more complex. Regardless of how simple or how complex, however, there is never a "routine" Personnel Security Investigation, because there are too many values to be weighed.

While defense of the Nation must be the first and foremost consideration, the loss of a single talent through faulty or incomplete investigation cannot be tolerated. It is for these reasons that every investigation must be complete and thorough, and clearly establish loyalty, integrity, discretion, and the traits of character of the person investigated.

These personnel security investigations are not "cloak and dagger" operations, but they are very necessary. They are one of means designed to deny defense information to the enemy and to the few irresponsible citizens who might, intentionally or otherwise, permit highly sensitive information or materials to fall into unauthorized hands.

A very important counterintelligence operation is the Complaint Investigation, conducted when a member of the United States Army is suspected of espionage, treason, sabotage, subversive activity, or disaffection. Such an investigation may stem from a Personnel Security Investigation or any other source. It is concerned with a serious allegation which, if true, may become a matter of the highest concern to the U.S. Government.

Regardless of the source, the truth or falsity of every allegation is determined. The conduct of a complaint investigation is therefore entrusted only to the most capable and experienced counterintelligence agent available. Such an investigation is never simple. The agent will leave no stone unturned in his quest for every pertinent fact.

A complaint investigation is conducted as rapidly as the situation will permit, but many weeks of arduous work may ensue. The investigating special agent may bring into play a variety of technical skills as supplements to normal investigative technique. His report must be wholly accurate and complete to provide a basis for the decisions that must logically follow. Based upon the facts developed, the Army must either initiate action to remove or otherwise neutralize any threat to national security or declare the allegation to be unfounded.

It is to the credit of this nation that complaint investigations constitute only a minute segment of the counterintelligence activity that goes on around the American serviceman every day.

Army counterintelligence operations are conducted throughout those areas of the world wherever American troops are stationed. Two other common activities - the counterintelligence survey and the counterintelligence inspection - have particular significance to the Army's everyday security.

The counterintelligence survey determines what internal and external measures are necessary at an Army post, camp, or station to deny to the enemy information concerning the installation, its personnel, and any classified documents or protected material which may be stored there. Counterintelligence surveys remain valid as long as no major change occurs in the facility or its mission. The counterintelligence survey report is the installation's blueprint for security. It details the characteristics of the installation, isolates and describes the security weaknesses, and recommends optimum countermeasures.

The logical followup to a counterintelligence survey is the counterintelligence inspection. Conducted periodically throughout the life of the installation, this is a means of determining if responsible personnel are following

established security policies and procedures. During the course of such an inspection, special agents of the Army Intelligence Corps will determine, among other things, the adequacy of measures for the control of classified documents, the security of the visitor's control system, and the enforcement of restrictions intended to deny unauthorized personnel information concerning any protected projects or material.

Both the counterintelligence survey and inspection are classed as security services - that is, in direct support of the commander's counterintelligence responsibilities, and assistance to his security education program.

It is not enough merely to investigate, survey and inspect. Personnel must have an acute awareness of threats to national security and an appreciation for the countermeasures. The security education program may include demonstrations, conferences, directives, posters or lectures, but whatever the media counterintelligence personnel are prepared to assist in consonance with the desires of the commander.

TECHNOLOGICAL advances that have transformed modern life and modern warfare have also brought about significant developments in the tools of intelligence. Espionage agents are constantly using advanced, technical devices against the United States Army. In the never-ending battle against modern intelligence collection methods, the counterintelligence effort avails itself, therefore, of the latest scientific developments of both military and civilian laboratories. In recent years, the counterintelligence agent has had placed at his disposal new and sophisticated equipment to counter the technical aspects of espionage.

Primarily, the counterintelligence operations concern the day-to-day activities of the military establishment and are, for the most part, defensive in nature. But equally significant is the highly complex counterespionage operations which may extend over many months. When investigation discloses that espionage is being conducted against the U.S. Army, an important and difficult decision must be made: Shall the enemy agent be neutralized immediately or shall he be permitted to continue under the probing eye of Army counterintelligence?

The decision is made by measuring potential risk and potential gain. The risk of losing classified information is obvious. The gains can be extensive. By continuing operational coverage of the agent, it may be possible to identify other agents and the "handler" who controls them; learn the targets of their efforts; and obtain valuable data on their operational methods-financing, support entry and exit methods, communication, and cover.

In a demanding operation of this type, success or failure depends heavily upon the ingenuity and perseverance of the personnel involved. The operation, extremely delicate and sensitive, must be continued around the clock with great caution. Even in peacetime, such operations tax men to the limit of human endurance. To those involved, cold war operations have the same urgency as during hot war. However, during hot war the Army counterintelligence agent may find himself assigned to the even more difficult task of launching offensive operations aimed at recruiting sources in the very offices of the enemy intelligence system itself.

WHAT kind of person is selected for training and duty in counterintelligence operations? First and foremost, he is a mature individual who has volunteered for the training and duty.

He has been selected from hundreds of applicants. He is neat in appearance, above average in intelligence, and a citizen of the United States. He is physically sound, of exceptionally high moral character, is discreet, and of unswerving loyalty to the United States. Every person trained in counterintelligence investigative techniques and intelligence countermeasures has first been trained in one of the basic branches of the Army.

The counterintelligence special agent can probably speak one or more foreign languages and will usually have a record of high academic or military achievement, or both. Stimulated by challenge, and knowing that espionage activity goes on at night and on weekends, the individual trained in counterintelligence is no stranger to long and unusual hours of work. He does not expect and will not receive public recognition outside his own intelligence unit for his achievements.

ALTHOUGH spanning the spectrum of diversity from daily activities of the ordinary soldier to the sophisticated operations of the Army Intelligence Corps, counterintelligence operations have but a single purpose - to deny the enemy information about our powerful, modern Army.

Whether investigating applicants for positions of trust or probing entangled complexities of an espionage system, counterintelligence operations are conducted objectively without fanfare.

Carefully planned and methodically implemented, they demand the maximum in integrity and devotion to duty, leaving the glamour and intrigue for that legendary character of current popular fiction: Operator 007, James Bond.

.....

UIT DE TIJDSCHRIFTEN

1. TRUPPENPRACTIS NR 3-1965

Angriff bei Nacht. Vertaling uit Voyenny Vestnik.

Dit artikel geeft zeer goed weer hoe de aanval vanuit de beweging, bij nacht verloopt.

Zo geeft het bat bevel o.a.:

marsweg A - B - C - D;

aanvangspunt A;

lijn van ontplooiing van het bat: B (in ciescolonnes);

aanvalslijn, hoogte 207 - bos Y.

De CC geeft in zijn bevel de ontplooiingslijn aan voor de pels. Hij geeft dit tijdens de mars aan met een lichtsein. Eveneens geeft hij met een lichtsein "afzitten", daar de aanval in eerste fase te voet zal worden uitgevoerd.

Tijdens de verplaatsing is de ciescolonne als volgt samengesteld:

- CC

- pel 57 at

- tkesk (min een pel)

- 1, 2 en 3 Pel.

Het artikel voert U verder mee gedurende de aanval, die eerst te voet, later in BTR's wordt voortgezet.

Frontbreedte Cie \pm 800 m.

Frontbreedte bat (hier met drie cien naast elkaar) \pm 1600 m.

2. SOLDAT UND TECHNIK NR 3-1965

Het gehele blad is gewijd aan het Warschaupakt en geeft o.a. een zeer goed gedocumenteerd overzicht van de Sovjet wapens (van handvuur wapens tot ICBM's) en voertulgen.

Meerdere delen zullen volgen daar dit "Teil I" is.

Een zeer goed nummer.

3. ALGEMEINE SCHWEIZERISCHE MIL. ZEITSCHRIFT NR 3-1965
 "Schnörkelpanzer" der USSR.
 Een artikel dat dieper ingaat op de T54 snorkeltank en de problemen hieraan verbonden.
 Zo wordt aangetoond dat de max stroomsnelheid 3 m/sec mag zijn, doch bij voorkeur niet meer dan 2 m/sec, daar anders de tank gevaar loopt. De waterdiepte wordt op 6 m gesteld, wat toch wel een max is.
 Gewezen wordt nog op het feit dat nabij stuwen het water boven de stuw zeer diep en beneden de stuw veel ondieper is.
 Het openen van een stuw geeft gedurende enige uren een vloedgolf van meer dan 4 m/sec.

4. MILITARY REVIEW MAART 1965
Military Art vertaling van het artikel van Maarschalk SOKOLOVSKI en Generaal CHEREDIMICHENKO.
Red Army's New Look
 Lt-Kol M. de POURICHKETISTCH (French Army).
 Beide artikelen zijn van belang en verdienen de nodige aandacht.

5. TRUPPENDIENST 2-65
 - Sowjetische Kampf - grundsätze.
 Hierin enige grondslagen voor het pelotons optreden.
 - Der Psychologische Angriff.
 - Blick in andere Zeitschriften.
 Hierin o.a. uittreksel uit de Voyenny Vestnik van o.a. artikelen over de verzorging in het tkbat en over het moderne gevecht.

6. MILITAIRE REVIEW april 1965
 Mil. background of the New Soviet Leaders.

7. MARINE CORPS GAZETTE maart 1965
 Sovjet Amphibious Operations. Dit is een vertaling van een Sovjet artikel.

8. SOLDAT UND TECHNIK 4-1965
 Deel II over Warschau Pakt strijdkrachten.

9. TRUPPENPRAXIS 4-1965
 Wesen und Aufgabe der Heeresflieger.

10. "De Onderofficier", 3 jaargang nr 2 - april 1965
 "Uw vijanden slapen niet" - spionagezaak.
 Ex Marine oo HOUGHTON en Mej. ETHEL Gee in Engeland (± 1952-1961)
 "Infrarood" - het nachtelijk oog der Cavalerie - AOOI DIJKSTRA.

11. KRACHTVERHOUDING TER ZEE per 1 februari 1964

<u>Westen (Nato)</u>		<u>Oosten (Warschau)</u>
68	vliegdekschepen	-
56	kruisers	22
1027	torpedobootjagers	215
237	onderzeeboten	453
34	Polaris	

Westen (Nato)

216
744
321
860
347
4900

onderzeebootjagers
mijnen vaartuigen
motortorpedoboten
hulpschepen
landingsvaartuigen
marinevliegtuigen

.....

Oosten (Warschau)

289
664
628
1135
189
1000